

Arrest

nr. 215 091 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers werpen in het enig middel van hun verzoekschrift op: *“Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikel 2 en 3 van de Wet van 29*

juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.”

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 24 oktober 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Het aangevoerde middel lijkt, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoekers dienden een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg, zijnde hun moeder respectievelijk grootmoeder. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20) duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Een schending van de formele motiveringsplicht lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen. Waar verzoekers de motieven inhoudelijk bekritisseren, zal het middel verder worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers stellen dat indien de verwerende partij “(...) niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en de referentiepersoon (...)”, er conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse dient te worden uitgevoerd, waarbij alle nodige bescheiden en inlichtingen kunnen worden opgevraagd, wat volgens verzoekers in casu niet is gebeurd. Echter werd er, blijkens de bestreden beslissingen, door de verwerende partij wel degelijk een behoefteanalyse doorgevoerd. In de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) werd opgenomen dat “(...) Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. (...)”, iets waar ook uitdrukkelijk op wordt gewezen in de bestreden beslissingen. Verzoekers hebben dienaangaande een aantal stukken overgemaakt en het is op basis van deze stukken dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen een behoefteanalyse doorvoert. Verzoekers lijken dus niet te kunnen worden bijgetreden waar zij menen dat de bestreden beslissingen niet gesteund zijn op een zorgvuldig onderzoek en artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Ook door voor te houden dat het inkomen van de referentiepersoon na aftrek van alle kosten wel degelijk voldoende is om te voorzien in het levensonderhoud van de referentiepersoon en dat van verzoekers en dat niemand van hen enige vorm van financiële steun ontvangt, tonen verzoekers niet aan dat de behoefteanalyse door de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze is gebeurd. Verzoekers stellen dat er nergens rekening werd gehouden met de maandelijkse som die de referentiepersoon als steun ontvangt van haar dochter E., zijnde de terugbetaling van een som die de referentiepersoon aan haar zou hebben geleend. Verzoekers brengen echter geen bewijzen aan dat de referentiepersoon daadwerkelijk zulks een som ontvangt. Ze hebben de verwerende partij hiervan nooit op de hoogte gebracht, waardoor er uiteraard met deze gegevens geen rekening kon worden gehouden.

Waar verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel, verzuimen zij uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepaling en dit beginsel van behoorlijk bestuur werden geschonden. In die zin komt het aangevoerde middel dan ook onontvankelijk voor”.

1.3. Verzoekers richtten op 30 oktober 2018 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3, van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting, om alsnog hun visie kenbaar te maken, de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor

zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 december 2018 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij een “onredelijke appreciatie” van hun situatie heeft gemaakt, daar de referentiepersoon beschikt over een inkomen van 1200 euro en slechts het uitzonderlijk lage bedrag van 244 euro aan huurlasten draagt, zodat hij nog voldoende overhoudt om bijkomend iemand ten laste te nemen. Bovendien is dhr. G.(...) G.(...) teruggekeerd naar Armenië, zodat de referentiepersoon thans nog slechts één persoon bijkomend ten laste dient te nemen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

1.5. Met hun overtuiging dat de verwerende partij een *“onredelijke appreciatie”* van hun situatie zou hebben gemaakt en het herhalen van de elementen die hun zaak kenmerken, slagen verzoekers er niet in elementen aan te brengen die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voormelde beschikking van 24 oktober 2018 werd aangegeven. Waar verzoekers ter terechtzitting opwerpen dat dhr. G. G. teruggekeerd zou zijn naar Armenië zodat de referentiepersoon *“thans”* nog slechts één persoon bijkomend ten laste dient te nemen, is dit een nieuw element. Het kan de verwerende partij niet aangewreven worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Gelet op voorgaande blijft de inhoud van de beschikking overeind.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA